

FARNÍ ČASOPIS

Solnice, Skuhrov, Kvasiny, Uhřínov

BŘEZEN 2010

www.farnost-solnice.net

ÚVODNÍČEK

Milí farníci !

Stojíme na prahu Svatého týdne – jádra celého církevního roku. Čeká nás mnoho společných chvil modlitby, rozmanitých obřadů a společenství. Budeme následovat Krista, z jeho příkladu se učit, jaké byly jeho postoje a co i pro náš život zmanená kříž, bolest, láska, vzkříšení. Zkusme v jeho příběhu objevit každý sebe.

Ježíš přišel pro nás! On přišel z lásky, která se dává a je neodvolatelná. Ježíš nám svým postojem dává příklad a jasnou orientaci – raději bolest než přestat mít rád. On je náš vzor, on dal slovu láska jasný směr: láska je žít pro.

O našem Pánu platí na prvním místě vyznání, které píše v 1. listě Korintňanům apoštol Pavel: *„láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoli, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne.“*

Požehnané Velikonoce vyprošuje

P. Jaroslav

Velikonoční bohoslužby 2010			
	Solnice	Skuhrov	Uhřínov
Zelený čtvrtek	18.30	16.30	-
Velký pátek	18.30	16.30	-
Bílá sobota	Modlitba u Božího hrobu (9.00 - 12.00)	Modlitba u Božího hrobu (14.00 - 18.00)	-
Slavnost Zmrtvýchvstání	5.00 (vigilie)	17.30	16.00
Velikonoční pondělí	7.30 - farní kaple	15.30 - DPS Kvasiny	-

Film Lurdy

Poprvé v naší farnosti jsme měli promítání a byl to film Lurdy. Byl rozdělený do dvou dílů. Film byl velmi hezký. Vyprávěl nejen o Bernadettě, ale také o uzdravení mladé ženy. Život Bernadetty kvůli zjevení Panny Marie nebyl jednoduchý. Hodně vytrpěla od lidí, od kněží a také od sester, ke kterým vstoupila. Bernadetta všechny těžkosti trpělivě snášela a může v tom být pro nás velikým vzorem. Celý film končí dobře, ke spokojenosti všech.

Podle počtu lidí, kteří se promítání zúčastnili je vidět, že se film líbil. Těšíme se na další filmy.

Farnice ze Solnice

Svátost pomazání nemocných

Když lidé zestárnou nebo onemocní, jejich život se změní. Často jsou závislí pomoci druhých. Už nemohou navštěvovat známé, ale musí čekat, až oni přijdou k nim.

Velkou pomocí, posilou a úlevou v nemoci i před nástupem do nemocnice je také přijmout svátost pomazání nemocných, ve které křesťan zakouší, jak je zahrnut Ježíšovou láskou. Obvykle jí předchází svátost smíření a uzavírá přijetí eucharistie. Tato svátost se také může udělovat v kostele, společně pro více nemocných a dříve narozených, a může být přijata vícekrát.

Letos jsme opět měli možnost v neděli, dne 12. února tento dar milosti přijmout. Otec Jaroslav týden předem nás, zúčastněné, pečlivě připravil, abychom tuto svátost, dar od Pána Boha, prožili duševně i tělesně tak, jak si náležitě zaslouží. Za to otci Jaroslavovi patří srdečný dík.

Jana Kouřimová

Pouť do Klodzka

Tak jako loni i letos jsme jeli na duchovní obnovu k sestrám klariskám do Klodzka. Ze Solnice jsme odjížděli v 7.30, třemi auty a jedním mikrobusem. Počasí jsme měli pěkné i když mrzlo. Cesta nám uběhla rychle, už v 9.15 jsme byli u kláštera ss. klarisek.

Po vystoupení z aut nás s. Blanka zavedla do hovorny. Tam pro nás bylo připravené občerstvení: čaj, káva, sladkosti. Za chvíli přišla sestra představená, jmenuje se Rafaela, a pěkně nás uvítala. S. Rafaela nám vyprávěla o životě a poslání sv. Terezičky od Dítěte Ježíše, o její oddanosti k Matce Boží, která ji pomáhala překonávat deprese, kterými sv. Terezie trpěla. Svatá Terezie vypadala navenek nemocná, ale ve svém nitru byla zdravá a silná a to proto, že byla přesvědčená, že svým utrpením pomáhá hříšníkům...

Po malé pauze jsme šli do kostela. Tam jsme adorovali Nejsvětější svátost, která je umístěna nad hlavním oltářem. Po adoraci jsme se pomodlili s panem farářem křížovou cestu a rozjímali o utrpení Ježíše Krista. Pak byla mše sv. se zpěvem, krásnými přímluvami, prostě pěkná ☺

Po mši sv. jsme se zase přesunuli do hovorny, kde jsme opět měli připravené pohoštění. Přišla k nám s. Rafaela a s ní dvě stařícké sestry a jedna novicka.

Sestry hezky vyprávěly o svém životě v klášteře a také ochotně odpovídaly na naše všetečné otázky. Nejlepší byla s. Stanislava, ta nám vyprávěla ! ☺ Ani domů nás nechtěla pustit. Ale přesto přišel čas loučení. Na papírky jsme napsali své prosby, za které se budou sestřičky modlit. My jsme zase slíbili, že se budeme modlit za ně. Po zapsání se v knize návštěv jsme opustili hovornu a vydali se na cestu.

Na zpáteční cestě jsme se zastavili ve Vambeřicích. Je tam překrásný poutní kostel Vambeřické královny rodin – má titul malé baziliky. Protože má napodobovat svaté město, říká se tomu místu malý Jeruzalém.

Do kostela jsme se dostali po vysokých a početných schodech (nejlepší je jet tam večer, schodiště a celá bazilika jsou osvětlené).

O historii kostela nám vyprávěla paní průvodkyně. Tak jsme se dozvěděli, že kostel byl postaven na místě, kde se stal zázrak. Kdysi dávno tam rostla velká lípa a pod tou lípou sedával malý, slepý chlapec a modlil se. Jednoho dne, když tam seděl, najednou prozřel! Uviděl nejen strom, ale také sošku Panny Marie, která byla nad ním umístěná.

Kus této lípy a soška Pany Marie s Ježíškem je dodnes součástí hlavního oltáře. Je to (kromě svatostánku) nejsvětější místo v kostele. Na důkaz toho, že Maria uzdravuje, nemocní tam nechávají berly, hole...

I dnes vambeřický kostel navštěvuje mnoho poutníků, kteří s vírou, nadějí a láskou odevzdávají své prosby, starosti a nemoci naší Matce Panně Marii.

Také my, poutníci, jsme prosili Královnu rodin za naše rodiny, aby v nich bylo jedno srdce a jedna duše. Na závěr nám paní průvodkyně rozdala obrázky Vambeřické královny rodin.

Nasedli jsme do aut a šťastně se vrátili domů, plní krásných dojmů, nejen pro oči, ale i pro duši.

Doufáme, že příští rok do Klodzka zase pojedeme. Bylo by krásné, abychom si na podzim udělali večerní výlet do Vambeřic a uviděli baziliku v plné kráse.

Zofia Krejcarová

NĚKOLIK POZNÁMEK Z „POVÍDÁNÍ O VÍŘE“

První + druhé přikázání

- zahrnuje vztah k Bohu – víru, naději a lásku
- živý vztah k Bohu odmítá pověry, magii, věštění, falešné nauky o Bohu, rezignaci, lhostejnost a nenávisť
- (ne) úcta k Božím jménu je (ne) úctou k Bohu samému (rouhání, neuctivé užívání jeho jména, křivá přísaha před Bohem)

Třetí přikázání

- den Páně slavíme společnou bohoslužbou, věnujeme se druhým a odpočíváme
- svátečnímu dni protirečí lenost, dohánění práce z týdne, nakupování

Čtvrté přikázání

- *rodina* je základním společenstvím, kde člověk zraje a učí se vztahům
- *rodiče* mají povinnost žít vzájemnou lásku, která je příkladem pro děti, pečovat o materiální a duchovní zázemí dětí řádnou výchovou, přiměřeně respektovat svobodu dětí; mají právo rozhodnout o obsahu výchovy svých dětí
- *děti* mají povinnost respektu a úcty k autoritě, mají rodiče podporovat, být jim vdeční a později se o ně postarat; práva dětí vyplývají z povinností rodičů

K ZAMYŠLENÍ

Krédo lásky

Elias Zoghby

Stvořitel má zajisté nezcizitelné právo na kult a pocty. Jenže on je také Lásky a nemohl, když nás stvořil, zamýšlet, že poslouží pouze sobě na náš účet, když přece i rodiče, posílající na svět své děti, myslí především na to, jak jim nabídnout účast na svém životě a štěstí.

Pokud jde o slávu Pána, takovou, jakou on chce a má rád, my mu ji vzdáváme tím, že plníme jeho přání, sdílíme jeho božský život a žijeme šťastně tím pravým a důvěrným štěstím, jež nám poskytuje život v Bohu.

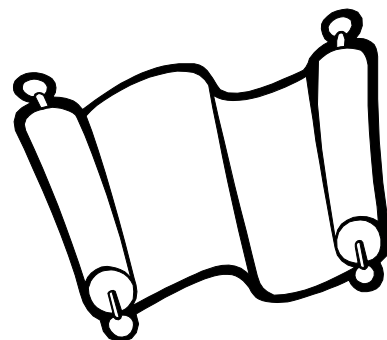
ČTENÍ NA POKRAČOVÁNÍ

Hledat slovo Páně (Am 8,12)

z knihy "Sedm pravidel pro četbu bible" Jakob Kremer

Na rozdíl od takzvané lehké literatury, která chce pobavit, klade bible na své čtenáře velmi vysoké požadavky. Kromě toho chybí většině biblických textů vlastnost, jakou vykazuje náročná literatura, která povznáší, poutá a přináší radost svým uměleckým podáním; neboť bibli jde více o obsah než o formu a podání. Proto jen velký zájem o bibli může pohnout čtenáře k tomu, aby vzal na sebe námahu, spojenou s její četbou. Takový zájem je nezřídka probuzen žízní po vědění, které vábí studovat ostatní díla antiky. Neboť jako významné dílo světové literatury dokáže dát bible - jak to sotva dokáže jiná kniha - informaci o nejstarších dějinách lidstva a o původu mnoha idejí, které ovlivnily pozdější epochy dějin. Co však dělá bibli otevřenou pro tuto informaci, to je její nárok ukazovat lidem jako "Slovo Boží" cestu životem. Z toho důvodu po ní sahalí jak Židé, tak křesťané a nehrozili se žádné námahy s četbou bible spojené. Tento nárok je s to dnešního čtenáře proto k četbě podnítit.

Pod jakou podmínkou k tomu může dojít, to ukazuje zamyšlení nad Ámosem 8,11-12. Prorok vyhrožuje národu ve jménu Jahve-ho velkým hladomorem: "...pošlu na zem hlad, ne hlad po chlebu... nýbrž po slyšení slov Hospodinových" (ve formě

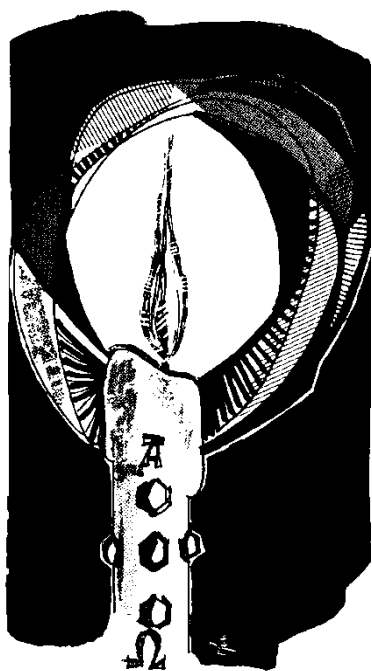
výroku proroka nebo jiného projevu Božího). "Budou vrávorat od moří k moří a ze severu na východ; budou pobíhat a hledat slovo Hospodinovo, ale nenajdou". Tento soudní výrok předpokládá, že lidé nemohou trvale žít bez poučení Bohem. ("Ne samým chlebem živ je člověk", Dtn 8,3; Mt 4,4). Nedostatek tělesné potravy, strach před vyhladověním, neohrožují tolik člověka, jako nedostatek potravy, která pomáhá poznat smysl života a dosáhnout jeho cíl. "Hledat slovo Pána" a nenajít je, je podle Am 8,11-12 ten nejnejpříjemnější úděl. Ještě horší je situace těch, kteří nepociťují žádný hlad po Božím slově. Kdo se domnívá, že všechno přesně ví a zná, bude sotva ochoten namáhat se, aby "hledal slovo Hospodinovo".

Proto je předpokladem každé četby bible pociťovat tento hlad po slově Hospodinově. Zkušenost hranic lidského pokroku a selhání sebedokonalejší techniky vede dnes mnohé k tomu, že vyhlížejí po poučení, po směrnicí, která by jim dala perspektivu trvalého štěstí a pravého vyplnění života. Jako kniha Stvořitele a Pána světa si dělá bible nárok na to, mít slova věčného života. O ní platí: "Pane, ke komu půjdeme, ty máš slovo věčného života." (J 6,68)

"Dej nám život, abychom mohli zkoumat skrytosti tvého zákona a nezavírej je před těmi, kteří klepou! Neboť ty jsi nechtěl, aby bylo nadarmo popsáno tolik stránek temnými tajemstvími. Nebo snad nemají lesy také své jeleny, kteří se do nich stahují proto, že se v nich obnovují jejich síly, že jimi procházejí, pasou se, odpočívají a přežvykují? Ó Pane, dovrš mne a odhal mi je! Pohlédni, tvůj hlas je mou radostí, tvůj hlas převyšuje každou rozkoš. Dej mi, co miluji! I tuto lásku jsi mi daroval. Nenech své dary na holičkách a nezamítej svou rostlinu, která žízní." (Sv. Augustin: Vyznání XI, 2)

LITURGICKÉ OKÉNKO

Velikonoční svíce, označovaná též jako **paškál** (z latinského *candela paschalis cerea*) je vysoká svíce zapalovaná při velikonoční vigílii v církvích západní liturgické tradice, která symbolizuje vzkříšeného Krista, jehož světlo rozráží temnoty smrti. Velikonoční svíce se zapaluje při velikonoční vigílii, která probíhá v noci, od ohně v blízkosti kostela. Postupně se s ní vchází do ztemnělého kostela a jáhen se zdviženou svící třikrát zpívá zvolání „Světlo Kristovo!“

Na vysoké svíci je vidět kříž, který doprovázejí řecká písmena A (alfa) a Ω (ómega); tato písmena, která jsou první a poslední v řecké abecedě, symbolizují, že Kristus je začátek a konec. Do kříže jsou vepsány jednotlivé číslice letopočtu – symbol toho, že Kristus vládne dějinám. Do kříže je vsazeno pět kadidlových zrn, které představují pět Kristových ran na kříži. Při každém křtu se od ní rozsvěcuje svíce křtěného. Velikonoční svíce se v kostele rozsvěcuje při každé bohoslužbě během velikonoční doby, která trvá až do Letnic, a při slavení dalších svátostí a svátostin během celého roku (křest, biřmování, manželství, svěcení, pohřeb).

VESELÉ PERLIČKY

Děkan vyhledá lékaře a stěžuje si na neustálé bolesti hlavy.

„Pane děkane, možná, že jíte příliš mnoho a příliš dobře?“

„Ale ne, držím dokonce dietu.“

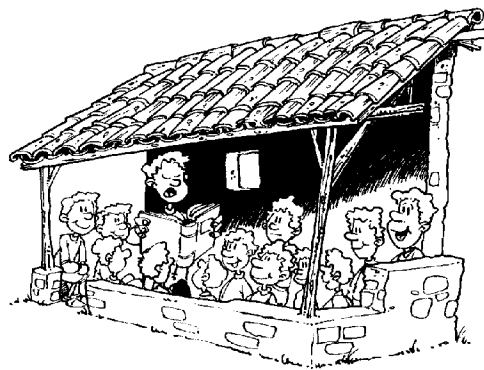
„A nejste silný kuřák?“

„Naopak. Za celý život jsem nevykouřil jedinou cigaretu.“

„A co spánek – nechodíte příliš pozdě spát?“

„Ani to ne. Můj denní režim je přesně určen.“

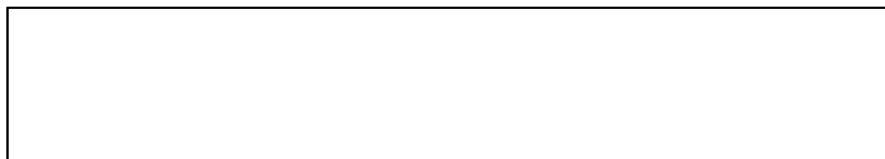
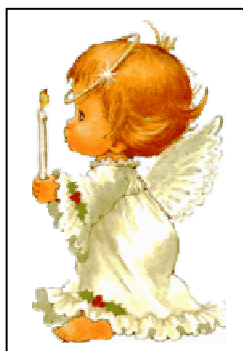
„Pak už je možné jediné vysvětlení: Tlačí vás svatozář!“

Františkánský pater sedí ještě s jedním cestujícím v kupé. Je parné léto, v celém vagónu je horko jako v peci. Pánovi dává zabrat jeho oblek, páterovi jeho tlustá kutna.

Pán vstane, sundá sako a odváže vázanku. Potom se obrátí k františkánovi a řekne škodolibě: „Podívejte, tohle nemůžete udělat!“

Potom vstane také pater, vyjde ze dveří a po malé chvíli se vrátí – kalhoty přes ruku. „Podívejte,“ řekne pánovi, „a tohle nemůžete zase vy.“

SVATÍ Z NAŠICH KOSTELŮ

Svatou Terezičku máme ve všech kostelích.

Svatá Terezie z Lisieux žila v 19. století. Narodila se jako poslední z devíti dětí manželům Martinovým. Toužila už od dětství stát se řeholnicí jako její starší sestry. Nakonec se jí to v 15 letech podařilo, i když to bylo vyjimečné. Byl do toho zasvěcen i tehdejší papež Lev XIII. a musela mít zvláštní povolení od biskupa. Sestry v klášteře jí moc nerozuměly, myslely si, že je domýšlivá a pyšná. Přitom Terezie, která navenek působila klidně a vyrovnaně, trpěla po celý život stavy úzkosti. Byla často mučena myšlenkou, že ji Bůh opustil. Vždy znovu však uměla odolávat i nejsilnějšímu pokušení. Někdy byla přesvědčena, že je odsouzena k zatracení. Přesto se zcela odevzdávala Kristově lásce. Jejím heslem bylo: "Všechno je milost".

Když jí bylo asi 20 let, uložila jí sestra Pavlína, která se mezitím stala převorkou, psát vzpomínky z dětství. Vznikla tak "Historie jedné duše" a

kromě toho Pavlína zaznamenala i některá její slova. Karmelitský řád žádá po řeholnicích tvrdou kázeň: manuální práci bylo vyhrazeno 5 hodin, chórové modlitbě a rozjímání šest a půl, osvěžení a soukromému zaměstnání čtyři hodiny, cvičení novicěk půl hodiny, jídlu hodina a třičtvrtě, spánku šest až sedm hodin. Její křehké zdraví nakonec nesneslo tvrdý život karmelitek; o Velikonocích 1896 kašlala krev, za rok ji přenesli na ošetrovnu a tam zemřela. Se svým vnitřním utrpením, k němuž se přidala také tuberkulóza, se chtěla obětovat za hříšníky světa.

Už v roce 1925 byla prohlášena za svatou. Město Lisieux se stalo poutním místem Západu a v roce 1929-1954 tam byla postavena bazilika, v níž leží sv. Terezie ve skleněné rakvi a proudí sem statisíce poutníků.

Je patronkou: Francie, Austrálie, misií, misionářů, karmelitek; pilotů a posádky letadla nebo raketoplánu; nemocných AIDS, tělesně nemocných, proti nemocem, proti zvracení, proti tuberkulóze a nemocných tuberkulózou; květinářů a pěstitelů růží; při ztrátě rodičů; obnovení náboženské svobody v Rusku.

Atributy: na obrázcích bývá Terezie znázorňována často s růžemi, protože před svou smrtí slíbila, že bude z nebe sypat růže.

Sochu sv. Antonína máme v solnickém kostele. Také kaple na zámku a krypta Slivků nosí jeho jméno.

Svatý Antonín z Padovy žil v 13. století. Narodil se roku 1195 Lisabonu v Portugalsku ve zbožné šlechtické rodině. Křestním jménem se jmenoval Fernandéz. Již v patnácti letech vstoupil k augustiniánům do kláštera sv. Vincence, kam za ním stále chodili příbuzní a vyrušovali ho od studia, takže po nějaké době přestoupil do kláštera v Coimbře, kde zůstal až do svých 25 let. Dostalo se mu důkladného teologického vzdělání.

Po několika letech v Maroku muslimové umučili pět františkánských misionářů. Jejich těla byla převezena do Portugalska a pohřbena za účasti obrovského množství lidí. Na pohřbu byl i mladý Antonín a hluboce ho to dojalo. Rozhodl se je následovat. Vstoupil mezi františkány do kláštera v Coimbře, přijal zde jméno Antonín a odjel do Afriky, aby pracoval mezi muslimy. Hned po příjezdu však těžce onemocněl zimnicí a byl několik měsíců upoután na lůžko. Musel se vrátit do Evropy. Na zpáteční cestě zahrnala bouře jeho loď k břehům ostrova Sicílie. Šel do Assisi, aby tu poznal zakladatele františkánů, sv. Františka. Uviděl ho, ale když prosil, aby ho vzali do některého z klášterů, neuspěl. Byl po nemoci totiž ještě celý zesláblý a nemohl by dělat namáhavou tělesnou práci. Nakonec ho ale přijali do osamělého horského kláštera blízko Forli, kde žili jen čtyři mnichové.

Antonín se snažil dělat i ty nejtěžší práce a nikomu neřekl nic o svém původu a vzdělání. Po čase byl poslán do Forli ke kněžskému svěcení. Bylo tam mnoho kleriků z řádu františkánského i dominikánského. Představený je vyzval, aby někdo z nich pronesl duchovní řeč před slavnostním jídlem. Když nikdo nechtěl, začal mluvit Antonín. Nejprve nesměle a prostě, ale poznenáhlu řečnil s takovou učeností a neodolatelnou výmluvností, že všichni žasli. Následně byl poslán na studia a věnoval se kazatelskému úřadu.

Byl pozoruhodným znalcem Bible a jeho kázání dokázala ovlivnit prosté lidi i učence. Kázal v kostelech, na náměstích i na mořských plážích a jeho strhující

proslovy si přišlo poslechnout někdy až 30 tisíc lidí a tlačenci museli zabraňovat pořadatelé. V Rimini se mu stalo, že ho zprvu nikdo neposlouchal a najednou vystrčily ryby hlavy z vody a naslouchaly mu. Všichni obyvatelé Rimini se po tomto zázraku dali pokřtít. V Padově někteří lidé přicházeli do kostela zaujmout výhodné místo u kazatelny už o půlnoci. Nikdo si nebral zvlášť pěkné šaty, protože to Antonín hlavně o pústu neviděl rád. Když sestoupil s kazatelny, vrhli se mu posluchači k nohám a líbali jeho hrubý mnišský oděv. Podle legendy se prý jeden pohan posmíval svaté hostii a k všeobecnému údivu se jeho osel sám uklonil před hostií, kterou držel Antonín v ruce.

Antonín procestoval severní Itálii, kde úspěšně vyvracel bludy tamější sekty katarů, a v Jižní Francii se účastnil křížáckého tažení proti sektě albigenkých. Kázal i v Toulouse, středisku sektářů, kde měly Antonínovy promluvy takový úspěch, že se mu říkalo "kladivo kacířů". Založil zde několik klášterů a nakonec se usadil v Padově. Jednou mluvil k veřejnosti v přítomnosti papeže Řehoře IX. a když ten viděl ohromující účinky jeho kázání, nazval ho "archou svatého Písma". Po vyslechnutí Antonínových slov nevěstky, zloději a další příživníci činili pokání, lichváři vraceli úroky a dlužníci byli propouštěni z vězení. V té době byl prosazen zákon, že dlužník ručí svým majetkem, ne osobou a svobodou, který platí dodnes. Texty některých Antonínových kázání se zachovaly.

Svatý Antonín měl chatrné zdraví a vyčerpán dlouhými misijními cestami se v roce 1231 uchýlil na statek Campo di San Pietro nedaleko Padovy. Nechal si v koruně ořechu postavit vzdušné sídlo a tam trávil volný čas. Cítil však, že se blíží smrt a odebral se těžce nemocen do bytu zpovědníka karmelitek na padovském předměstí. 13. června 1231 zde zemřel ve věku pouhých 36 let.

V roce 1263 byla postavena basilika zasvěcená sv. Antonínovi a byly sem přeneseny jeho ostatky. U hrobu se udály mnohé zázraky.

Je patronem: za znovunalezení ztracených věcí; milujících, manželství, žen a dětí, těhotných žen, za šťastný porod, proti neplodnosti; starých lidí; chudých; cestujících; pekařů, horníků, lodníků, námořníků, trosečníků, pastýřů vepřů, pošťáků a pracujících na poště; proti horečce, proti nemocem dobytka, proti moru; proti ztroskotání lodí, proti válečným útrapám, pomocník v každé nouzi; františkánů; zvířat, koní; proti lichvě a úrokům.

Atributy: kniha, lilie, hostie, skříňka s poklady, kříž. Bývá zobrazován, jak káže rybám, nebo jak se osel klaní před hostií v jeho ruce. Nejčastěji je však na obrazech s malým Ježíškem v náručí.

NĚCO NA ZASMÁNÍ

Maminka se vybarvila, ale tatínek zůstal normální.

Tatínek má hobby sbírat staré předměty, ale maminku dává na první místo.

Vyrostla jsem tak, že mě má babička po krk.

Volala na mne, abych si šel umýt ruce, protože mám špínu až za ušima.

Mám se schválně zeptat dědy, jestli babička je nebo není ještě čupr supr kočka.

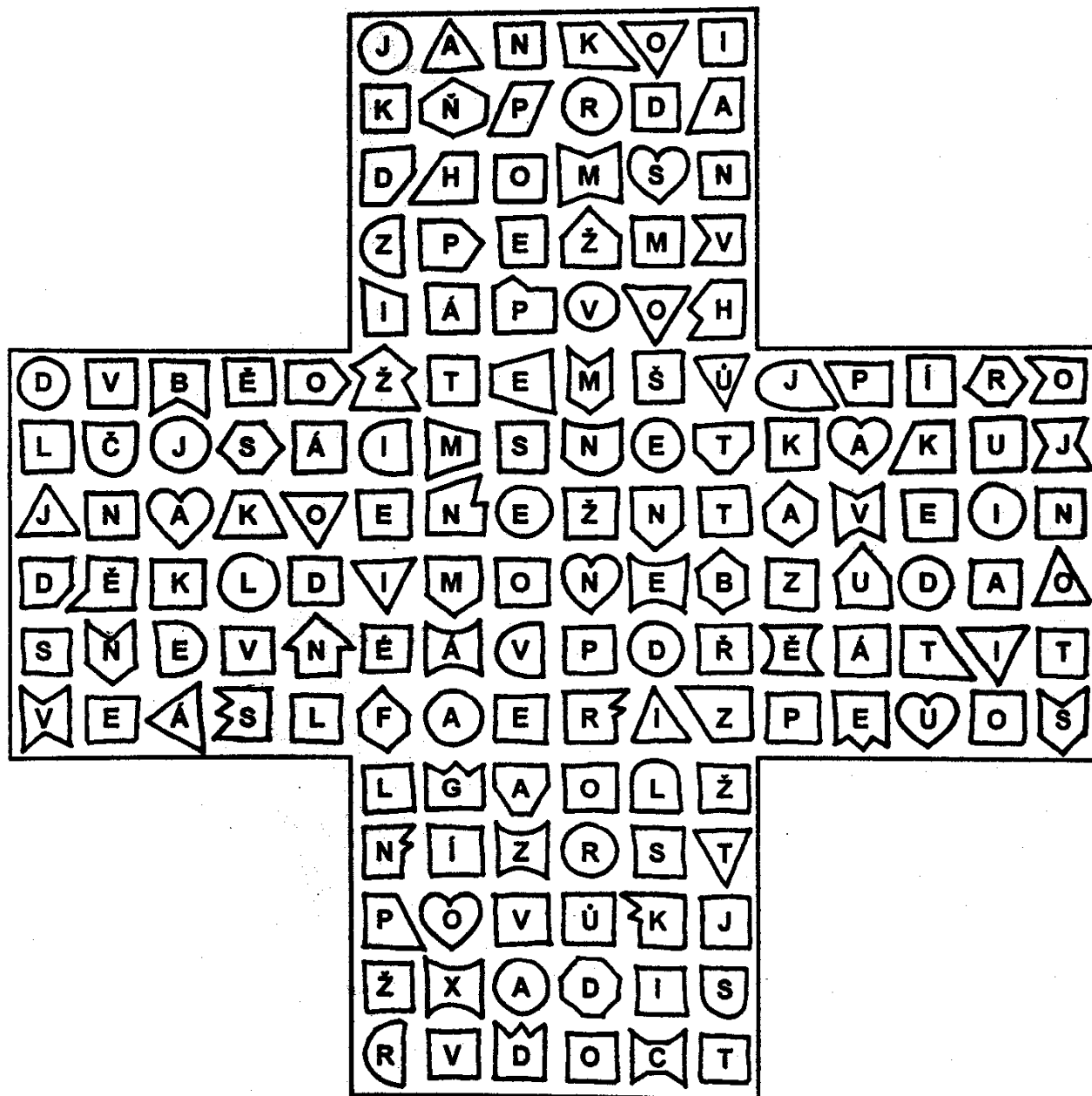
Koupil vlčáka, který poslouchá na slovo. Jenom, nevím na jaké. Když mu táta řekne: „Poslechněš, nebo ne?“ – tak poslechně – nebo ne.

JEŽÍŠ A JEHO PŘÍKLAD

Největším projevem Boží lásky k lidem je Ježíšova smrt na kříži. Ve Vyznání víry se modlíme: „**Trpěl pod Ponciem Pilátem, ukřižován umřel, pohřben jest.**“

I my bychom měli umět pro druhé něco obětovat. Před svou smrtí dal Ježíš učedníkům nové přikázání – přikázání lásky. Řekl také, že

Ježíšova slova se dozvíš, když budeš číst písmena po řádcích zleva doprava a odshora dolů, ale pouze ta, která jsou ve čtverečkách .

Jak můžeme v obyčejném životě podle těchto Ježíšových slov jednat?

Z FARNÍCH MATRIK

„Když se někdo stal křesťanem, je to nové stvoření.“
(2 Kor 5,17)

Veronika Kapcová ze Solnice

Jiří Pop z Panské Habrové

PŘEHLED MIMOŘÁDNÝCH SBÍREK

datum	účel	Solnice	Skuhrov n.B.
17.1	celonárodní sbírka na Haiti	7.900	8.100
28.2	Svatopetrský haléř	3.050	3.031

ZMĚNY PRAVIDELNÝCH BOHOSLUŽEB PO VELIKONOCÍCH

	SOLNICE	SKUHROV N.B.
PO	7.30 - kaple	DPS 15.30 (1.,3.,5.v měsíci)
ÚT	-	-
2ST	18.00 (+ adorace, prosebníci, povídání o víře)	-
ČT	18.00 – kaple (dětská)	17.00 (letní čas) / 16.00 (zimní)
PÁ	18.00	-
SO	7.30 (1. sobota v měsíci)	
NE	8.15	10.00

KALENDÁŘ AKCÍ

29.3.	Příprava na Velikonoce: uvedení do slavení liturgie - Solnice (18.30)
2.4.	Návštěvy nemocných farnosti (dopoledne)
7.4.	Adorace za rodiny – Solnice (18.30)
9.4.	Setkání farní pastorační rady – Solnice (18.30)
14.4.	Povídání o víře – Solnice (18.30)
16.4.	Promítání filmu: Jan XXIII-papež míru , 1.díl (18.30)
17.4.	Diecézní setkání ministrantů ve Vysokém Mýtě (9.15)
18.4.	Setkání dětí – Solnice (15.00)
21.4.	Tichá adorace – Solnice (18.30)
24.4.	Promítání filmu: Jan XXIII-papež míru , 2.díl (18.30)
28.4.	Modlitba za uzdravení („Prosebníci“) – Solnice (18.30)

Poznámky a připomínky posílejte na adresu: farnost.solnice@gmail.com
Další číslo vyjde 2.5.2010